

Nei til EUs arbeidsplan 2023–2024

Vedtatt av Nei til EUs landsmøte 11.–13. november 2022

Innholdsfortegnelse

GRUNNLAG.....	3
DEN POLITISKE SITUASJONEN.....	3
EØS-AVTALEN SKAL VÆRE NOE ANNET ENN EU-MEDLEMSKAP	4
VI MÅ HØYNE BEREDSKAPEN	4
ALLIANSEBYGGING	5
POLITISKE HOVEDSAKER	6
EØS-AVTALEN SKAL ERSTATTES AV EN JEVNBYRDIG HANDELSAVTALE MED EU	6
HOLD NORGE UTENFOR EUS MILITÆRUNION!.....	7
ENERGI OG INFRASTRUKTUR MÅ VÆRE UNDER NASJONAL KONTROLL	7
EUS UNIONSPROSJEKT I KRISETID	8
FORSVAR AV ARBEIDSLIV OG VELFERDSSTAT	9
NATURRESSURSER, NÆRINGSPOLITIKK OG LIVSKRAFTIGE LOKALSAMFUNN	10
UAVHENGIG MILJØ- OG KLIMAPOLITIKK.....	12
EN SOLIDARISK VERDEN	14
FOLKEBEVEGELSEN OG ORGANISASJONEN NEI TIL EU	15
EN STERK ORGANISASJON MED TYDELIG LEDELSE	15
KONTINUERLIG LÆRING OG KOMPETANSEHEVING	16

Nei til EUs viktigste oppgave i landsmøteperioden vil fortsatt være å innta en ledende rolle for å gjenvinne politisk kontroll med strømmen, få Norge ut av EUs energiunion og ACER og kreve at Norge bruker reservasjonsretten mot EUs energimarkedspakke. Parallelt med dette skal kampen mot norsk EU-medlemskap trappes opp.

Grunnlag

Nei til EU er grunnlagt for å hindre at Norge skal bli medlem i Den europeiske union.

Nei til EU kjemper mot flytting av politisk makt fra Norge til EU. I dag skjer dette særlig gjennom EØS-avtalen, men også ved omgåelse av avtalens intensjon ved at EU-organer kan gripe direkte inn i norsk suverenitet uten å gå via ESA. Skal norsk folkestyre og suverenitet fullt ut komme til uttrykk, er oppsigelse av EØS-avtalen og gjenoppretting av råderetten over lovgivning, velferd og arbeidsliv nødvendig.

I EU er folkevalgte politiske organer pålagt å dele makten med utpekte toppbyråkrater som ikke står direkte til ansvar for folkeviljen gjennom valg. Gjennom EØS blir Norge en del av dette demokratiske tomrommet i EU og unionens indre marked. Det skjer ved at Stortinget, tross formell vedtaksmyndighet og anledning til bruk av veto, aksepterer at unionslovgivningen i EU står over norsk lov. Et kjernepunkt i argumentasjonen mot EØS er derfor at all lovgivningsmakt skal føres tilbake fra EU-institusjonene i Brussel til Stortinget. Samtidig som Nei til EU fastholder arbeidet med å få EØS-avtalen erstattet av en jevnbyrdig handelsavtale, skal organisasjonen også styrke informasjonsvirksomheten om utviklingen i EU og beredskapen mot norsk EU-medlemskap.

Nei til EU samler EU- og EØS-motstanden ved å ivareta rollene som medlemsorganisasjon, meningsbærer og som koordinator på nei-siden. Vi arbeider for at Norge skal ha en fri og selvstendig rolle i internasjonal politikk, for at grunnleggende demokratiske verdier blir ivaretatt, og for at våre naturressurser blir forvaltet og utviklet av norske myndigheter og institusjoner til beste for samfunnet. Vi ønsker et Samholds-Norge og ikke et Markeds-Norge.

For at Nei til EU skal være en sterk politisk kraft å forholde seg til i årene framover, bør det fokuseres mer på å bygge breie allianser og samle tillitsvalgte, politikere og vanlige folk for å finne gode politiske løsninger. Nei til EU skal være en kunnskapsbank som sikrer god kunnskap og fakta i debatter og i utvikling av ny politikk på områder som er relevante for organisasjonen

Den politiske situasjonen

I over ti år har det vært sammenhengende nei-flertall i Norge. Dette er svært gledelig.

Samtidig er grunn til å tro at dette påvirker arbeidet med å få nye medlemmer. EØS-debatten er imidlertid intensivert på flere måter, spesielt i spørsmålet om suverenitetsavståelse på en rekke viktige politikkområder som energi, arbeidsliv og jernbane.

Samtidig skjer det endringer i det politiske landskapet. Venstre har snudd i EU-spørsmålet og er nå ett av de ivrigste ja-partiene. Sterke strømninger i MDG ønsker at også dette partiet blir et ja-parti. Fremskrittspartiet framstår nå som et nei til EU-parti, men har til dags dato stemt for alle EØS-tilpasninger.

EU er preget av sterke økonomiske, sosiale og politiske motsetninger. EUs krav om innskrenkninger av faglige rettigheter og mindre penger til velferdsordninger har forsterket sosial nød og arbeidsledighet i flere medlemsland. Håndteringen av migranter er et annet område som splitter EU og forsterker motsetninger mellom nord og sør, øst og vest. Samtidig arbeider EU-kommisjonen for en stadig tettere union på flere områder. Foruten pengepolitikken, utenriks- og militærsamarbeid, gjelder dette også politikkområder som energi, arbeidsmarked, helse og transport. Denne utviklingen trekker EU i retning av en politisk føderasjon, et «Europas forente stater» **med globale ambisjoner**. Tilsynet med landene skjerpes gjennom nærmere 40 byråer og forvaltningsorganer i EU som skal følge opp og håndheve EU-reglene. For Nei til EU er folkestyre og nasjonal suverenitet grunnleggende. EØS-avtalen er ikke forenlig med dette.

EØS-avtalen skal være noe annet enn EU-medlemskap

Til tross for to tapte folkeavstemninger – og en tydelig utvikling i føderal retning innen EU – har ulike norske regjeringer søkt å intensivere norsk EU-tilpasning.

Siden 1992 har det ligget som en forutsetning at EØS-avtalen ikke skal omfatte landbruk, fiskeri eller utenriks-, forsvars- og sikkerhetspolitikk.

Endringene i det forsvarspolitiske samarbeidet med EU er ett eksempel på hvordan EØS-avtalens opprinnelige intensjon, som en avtale begrenset til «de fire frihetene», systematisk utvides – ofte med Norge som pådriver. Avtalen bøyes og brukes som brekkstang for å gjøre Norge til de facto EU-medlem, selv om det ble argumentert med at EØS-avtalen skulle være et varig og selvstendig alternativ til medlemskap.

Utviklingen av overnasjonale forvaltningsorganer i form av EU-byråer er uttrykk for en lignende utvikling. Disse byråenes myndighet omgår EFTA-pilaren i EØS-systemet og undergraver EØS-avtalen ved at suverenitetsvernet smuldrer.

EU-byråene griper inn i nasjonal suverenitet på en måte som bryter med prinsippene og premisene for EØS-avtalen. I EØS skal Norge og EFTA-landene være en egen pilar, som ikke er underlagt EU – det såkalte to-pilarsystemet. Det er en omgåelse av dette prinsippet når EUs finanstilsyn og EUs energibyrå ACER instruerer norske myndigheter gjennom kopivedtak. Det er også et direkte brudd på dette prinsippet når EUs jernbanebyrå ERA kan fatte vedtak med direkte virkning i Norge. Det samme gjelder den varslede prosedyreforordningen der ESA ikke lenger skal gå via regjeringen, men gå direkte på enkeltbedrifter for å få utlevert informasjon og med rett til å bøtelegge. Både ACER og den nyopprettede arbeidsmyndigheten ELA får rett til å opprette avdelingskontor i Norge og unngår dermed å gå veien om norske myndigheter. Utkastet til meldepliktdirektiv krever forhåndsgodkjenning fra EU av alt som kan tenkes å være omfattet av tjenstedirektivet.

Med krisepakken i forbindelse med pandemien våren 2020, har EU også etablert felles lån innen unionen og innført avgifter som betales direkte til EU, noe som er nok et skritt i retning av en tettere union med utstrakt overnasjonal styring.

Vi må høyne beredskapen

Mange hadde forhåpninger til at en ny regjering ville sette foten ned for EU-tilpasning når det gjelder blant annet jernbane, energiregulerverk og taxi. Hurdalsplattformen ga grunn til slike forventninger. Så langt har Ap/Sp-regjeringen imidlertid ikke levert på disse områdene som utfordrer EØS-avtalen, tvert om ser den ut til å videreføre tilpasninger påbegynt av Solberg-regjeringen. Bare i enkelte arbeidslivsspørsmål har regjeringen fulgt opp, men også her bare

innenfor EØS-avtalens slingringsrom, og knapt nok det. EU-medlem Danmark har for eksempel satt strengere kabotasjeregler for turbusser enn Norge.

Nei til EU har fra første stund fordømt Russlands invasjon og grove krenkelse av Ukrainas suverenitet, slik vi fordømmer enhver krenkelse av andre lands selvvråderett. Krigen i Ukraina, energisituasjonen i Europa og europeisk sikkerhet og beredskap brukes kynisk som «nye» argumenter av dem som løfter fram krav om en ny folkeavstemning.

Ingen av disse argumentene holder vann som begrunnelse for norsk EU-medlemskap.

En vesentlig grunn for å avvikle norske kornlagre på 1990-tallet var at EUs indre marked og verdensmarkedet ville sikre matforsyningen. Faren for norsk strømrasjonering vinteren 2023 illustrerer likedan at EU svekker beredskapen istedenfor å styrke den. Energiunionen bidrar til å tømme norske vannmagasiner, ikke til å fylle dem.

Nei til EU må være forberedt på en mer tilspisset EU-kamp og stå for en pådriverrolle i motstanden mot EØS-avtalen. Historien har vist at spørsmålet om ny medlemskapssøknad kan bli reist igjen, typisk med henvisning til at den utenrikspolitiske situasjonen er endret.

Tiltak:

- Bidra til bedre kunnskap og debatt om norsk EU-medlemskap i det offentlige rom.
- Kjempe mot alle forsøk på å utvide EØS-avtalen til å omfatte nye saksfelt.
- Informere og advare mot overnasjonale EU-byråer som undergraver suverenitetsvernet.
- **Samle nei-sida og forberede organisasjonen på en mulig ny EU-kamp.**

Alliansebygging

I et samfunn som blir mer splittet, gjennom hatretorikk, valgpåvirkning og falske nyheter ser vi hvor viktig det er å stå opp for universelle verdier som frihet, likhet og demokrati. EU markedsfører seg som forsvarer av disse verdiene, samtidig som Unionen på mange områder motarbeider dem. I det som minner om holdninger fra de europeiske kolonimaktens storhetstid, prøver EU å påtvinge resten av verden «europeiske verdier» slik EU til enhver tid definerer dem, blant annet i form av en egen kommissær og visepresident som skal «fremme vår europeiske levemåte».

Det er derfor viktig at Nei til EU alltid tør å ta de vanskelige diskusjonene. Vi skal være skarpe og direkte, men samtidig saklige og etterrettelige i all kommunikasjon, og vise respekt for alle, også meningsmotstandere. Nei til EU skal være opptatt av å bygge brede allianser med partier, organisasjoner og tillitsvalgte som er naturlige samarbeidspartnere i motstanden mot EU-medlemskap og nasjonal overstyring gjennom EØS.

Tiltak:

- Opprette møteplasser både nasjonalt og lokalt for organisasjoner, partier og tillitsvalgte for å diskutere og utvikle politikk.
- Utvikle allianser som støtter kampen mot myndighetsoverføring til EU, uavhengig av synet på EØS-avtalen.
- Sørge for at vervekampanjer, informasjonsarbeid og kunnskapsformidling innrettes mot alle relevante organisasjoner og partier som støtter Nei til EUs mål om å frikople Norge fra EUs markedstvang.

Politiske hovedsaker

EØS-avtalen skal erstattes av en jevnbyrdig handelsavtale med EU

Nei til EU arbeider for at Norge skal si opp EØS-avtalen og etablere en ny handelspolitikk overfor EU. Siktemålet er at handelspolitikken ikke lenger skal binde oss til EUs markedstvang. I stedet skal handelsforbindelsen ta utgangspunkt i gjensidige og jevnbyrdige forpliktelser og interesser mellom Norge og EU-landene.

Nei til EU skal aktivt følge med på, og bidra til at utredningen av EØS-avtalen og alternativer til denne, vedtatt av regjeringen etter krav fra fagbevegelsen, blir en reell utredning av EØS-alternativer.

Nei til EU skal synliggjøre at vi får solgt varene våre uten å være medlem i EØS. Industrivarer har tollfri adgang til EUs indre marked gjennom den eksisterende frihandelsavtalen av 1973.

Organisasjonen skal bidra til en konstruktiv og faktabasert debatt om konsekvenser av EØS-avtalen og alternativer til denne. Uriktige og tåkeleggende påstander fra ja-siden må konsekvent følges opp.

Det strategiske målet er at Stortinget gjør de nødvendige vedtakene for å si opp EØS-avtalen og tar initiativ til revidering av den eksisterende handelsavtalen med EU. **Dette forutsetter et flertall av EØS-motstandere på Stortinget.**

Nei til EU kan etter nærmere vurdering reise det politiske kravet om rådgivende folkeavstemning om EØS-avtalen som et virkemiddel for å nå målet om å si opp avtalen.

Mens befolkningen er delt på midten i valget mellom EØS eller en likeverdig handelsavtale med EU, har det siden EØS-avtalen ble inngått, vært et bredt og stabilt flertall på Stortinget som støtter avtalen.

Det langsiktige arbeidet med å snu stortingsflertallet bør ta utgangspunkt i det overordnede spørsmålet om suverenitetsavståelse og i den økte motstanden mot bestemte direktiver og enkeltsaker knyttet til EØS, både i befolkningen og på Stortinget. Nei til EU har et særlig ansvar for å sette innholdet i slike saker i sammenheng med drivkreftene i EUs indre marked og helheten i EØS-avtalen.

Nei til EU vil jobbe for at handlingsrommet utnyttes bedre innenfor dagens rammer så lenge vi er i avtalen – for å forsvare norsk suverenitet og selvstyre. Vi vil også kreve at norske myndigheter aktivt bruker reservasjonsretten og andre tilgjengelige virkemidler når faglige rettigheter, styrkeforholdet i norsk arbeidsliv og øvrige fortrinn ved den norske samfunnsmodellen utfordres.

Tiltak:

- Intensivere arbeidet med å informere på digitale flater om de negative virkningene av EØS-avtalen, spesielt rettet mot hvordan demokrati, maktfordelingsprinsippet, miljøpolitikken, velferdsstaten og norsk suverenitet rammes.
- Få utredet om det er mulig å ta strøm som vare ut av EØS-avtalen og behandle det som infrastruktur.
- Formidle informasjon om den markedsadgangen eksisterende handelsavtale med EU gir (1973-avtalen), WTO-rammeverket og hva en ny jevnbyrdig handelsavtale vil inneholde.
- Vise hvordan Storbritannias endrede handelsstatus overfor unionen kan tjene som eksempel for et nytt og mer jevnbyrdig økonomisk handelsforhold mellom Norge og EU.

- Vise hvordan EØS-lovgivningen i flere aktuelle saker bryter med Grunnlovens krav til suverenitetsavståelse.
- Bekjempe undergraving av suverenitetsvernet som ligger i EØS-avtalens to-pilarsystem.
- Fremme kunnskap om hva som er forpliktelser gjennom EØS-avtalen, og hva som er underlagt nasjonalt selvstyre og suverenitet.
- Utrede og definere hva det faktiske «handlingsrommet» består i.
- Utrede om EØS-loven § 2 kan endres slik at nasjonale lover og regler skal gis forrang når det er nødvendig av hensyn til viktige samfunnsinteresser.
- Få fram hva en oppsigelse av EØS-avtalen vil bety for håndhevelse av nasjonal suverenitet, arbeidsliv og handel med utlandet.
- Arbeide for et flertall mot omstridt EØS-lovgivning i Stortinget.

Hold Norge utenfor EUs militærunion!

Forsvars- og sikkerhetspolitikk [skal være EØS-avtalen uvedkommende](#). Norge har flere forsvarspolitiske avtaler med enkelte EU-land, men disse er av bilateral karakter. Siden 2016 har EU satset hardt på å realisere sin militærunion, med [Det europeiske forsvarsfondet](#) (EDF) og forsvarspakten PESCO (Permanent strukturert samarbeid) som sentrale verktøy. Målet er at militærunionen skal stå ferdig innen 2025.

Når Norge i 2021 [aksepterte å gjøre Det europeiske forsvarsfondet EDF til del av EØS-avtalen](#) – på tross av at Island og Liechtenstein har reservert seg – var dette et klart brudd med tidligere forutsetninger. Norge deltar også i prosjekter for bl.a. militær mobilitet i regi av PESCO. Dette er en ny og uakseptabel omdreining i en prosess for å integrere Norge militært i en union vi ikke er en del av. Det norske folket har aldri gitt sin tilslutning til denne utviklinga.

Nei til EU krever at Norge påberoper seg samme reservasjoner som Island og Liechtenstein og forhandler EDF ut av EØS-avtalen. Nei til EU vil aktivt motarbeide alle forsøk på å integrere Norge i militæralliansen til en union vi ikke er medlem av.

Tiltak:

- Kreve norsk frikopling fra EUs militærunion og at EDF tas ut av EØS-avtalen.
- Trekke Norge ut av EUs militære kampgrupper og avvise alt norsk samarbeid eller bidrag til militærpakten PESCO eller EUs intervensjonsstyrker.

Energi og infrastruktur må være under nasjonal kontroll

Samferdsel og energiforsyning er helt grunnleggende infrastruktur for ethvert samfunn. Det er staten og landets innbyggere som har betalt for og bygd ut denne infrastrukturen.

Som del av EUs energiunion er det umulig for Norge å opprettholde nasjonal kontroll over rimelig vannkraft som et naturgitt fortrinn for industri og samfunnsutvikling.

Det ligger i sakens natur at samfunnsmessig forsvarlig bruk og utbygging av landets naturgitte ressurser og infrastruktur forutsetter samfunnsmessig planlegging og kontroll. Nasjonale behov må alltid komme i første rekke. Først da kan man samarbeide rasjonelt med nabostater på like vilkår og til gjensidig fordel.

EU vurderer ikke nasjonale behov, men hva som best tjener den europeiske storindustrien og ulike aktører innen samferdsel, energi og finans. Forvaltning av regelverket EU lager for disse områdene, blir overlatt til overnasjonale byråer med stadig videre fullmakter. Slike byråer er energibyrådet ACER, jernbanebyrådet ERA og EUs tre finansbyråer.

Når Stortinget har gått med på innføring av tredje energimarkedspakke og fjerde jernbanepakke, betyr det at Norge taper nasjonal kontroll og styringsrett over vesentlige deler av energipolitikken og samferdselspolitikken.

[Den fjerde energipakka](#) er allerede vedtatt i EU og kan snart komme opp til behandling i Stortinget. Denne «pakka» av direktiver og forordninger gir energibyrået ACER enda større makt i Norge gjennom Reguleringsmyndigheten for Energi (RME). RME styrer det norske kraftmarkedet på vegne av ACER uten at norske myndigheter kan gripe inn på noen som helst måte.

For det norske samfunnet er det [maktpåliggende at denne fjerde pakka avvises](#) og at Norge tar fatt på å gjenvinne nasjonal kontroll over kraftpolitikken og strømmarkedet. Eventuelle fornuftige elementer i pakka om f.eks. energieffektiviseringstiltak kan problemfritt innføres i norsk lov helt uavhengig av EØS-avtalen, dersom Stortinget ønsker det.

Tiltak:

- Drive folkeopplysning om konsekvensene av tilslutning til energipakkene og Acer
- Kreve reforhandling av kraftavtaler med Tyskland og Storbritannia.
- **Arbeide for at EU-forordningene om ACER (713/2009) og grensekryssende krafthandel (714/2009) forhandles ut av EØS-avtalen.**
- Arbeide for et norsk veto mot energipakke 4.
- Kreve at bestemmelser om obligatorisk konkurranseutsetting på jernbanen og overnasjonal styring fra EUs jernbanebyrå forhandles ut av EØS-avtalen.

EUs unionsprosjekt i krisetid

EU har som mål å være en fullverdig union innen 2025, også militært. Stadige kriser og styrket amerikansk innflytelse over europeisk politikk etter krigsutbruddet i Ukraina, tyder på at tidsplanen ryker.

Dette betyr på ingen måte at planer meislet ut i EUs globale strategi og unionens «[strategiske kompass](#)» er oppgitt. Krigen i Ukraina har gitt Tyskland europeisk og amerikansk ryggdekning for å iverksette en voldsom opprustning, noe som til nå har vært svært følsomt på grunn av landets nyere historie. Den tyske regjeringserklæringa under kansler Olaf Scholz inneholder mål om at EU skal bli en forbundsstat.

Da koronaviruset traff Europa våren 2020, fremsto EU først som handlingslammet. Det var medlemslandene selv, og ikke Brussel, som måtte ta initiativ for å begrense smittespredningen. Støttepakker for å holde næringslivet flytende ble nødvendige tiltak som forutsatte at EUs grunnprinsipper om fri flyt og konkurranse ble satt til side.

De store kuttene som hadde vært gjort i helsevesenet i flere land, etter påtrykk fra EU, gjorde at land som Italia og Spania ble spesielt hardt rammet av pandemien.

Siden har EU forsøkt å svare på krisesituasjoner ved å bygge enda mer union, gjerne kamouflert som «europeisk solidaritet» når det kommer til budsjettpolitikk, lånefinansierte krisefond, klimatiltak og styrking av et felleseuropeisk forsvar.

Dette er et stort steg videre i retning «Europas forente stater», der EU blir en mer sentralisert budsjettunion med enda sterkere styring av finanspolitikken fra Brussel.

Energikrisa brukes på samme vis som argument for en enda tettere union og flere fullmakter til EU-kommisjonen. Russland gis hele skylda for energiknappheten. Denne er imidlertid i stor grad selvforskyldt, dels på grunn av altfor tidlig nedstengning av kull- og atomkraftverk, dels på grunn av sanksjonspolitikken mot Russland.

Motsetningene i EU er sterke og synlige, både i og mellom medlemsstatene. Det er ingen dristig spådom at energikrisa, inflasjon og nye velferdsutt vil øke klasseskillene ytterligere og føre til omfattende sosial uro.

Tiltak:

- Synliggjøre hvordan EU utvikler seg i retning av en føderalstat som overtar mer og mer myndighet og flere fullmakter fra medlemslandene, herunder sentralisering av makt hos EUs sentralbank.
- Vise hvordan EUs mange byråer får direkte myndighet både i EU-land og i Norge.
- Vise hvordan EUs tre finansbyråer påvirker og kan påvirke vår finanspolitikk og pensjonsfond.
- Vise at EUs krisefond også vil bety tettere økonomisk styring fra Brussel overfor medlemslandene.
- Påvise at slagord som «europesk solidaritet» innebærer solidaritet med europeisk finans- og industrikapital på bekostning av vanlige europeere og folk i Asia, Afrika og Latin-Amerika.
- Spre informasjon som kan bidra til økt gjensidig forståelse mellom folk og land og styrke unionsmotstanden innad i EU-landene og i Norge.
- Videreutvikle samarbeid og informasjonsutveksling med unionsmotstandere i europeiske stater i og utenfor EU som deler våre verdier.
- Framskaffe ny kunnskap og drive opplysning om fordelene med at Norge står utenfor eurosamarbeidet og kan føre en selvstendig penge- og rentepolitikk.

Forsvar av arbeidsliv og velferdsstat

EU har mer makt over europeisk arbeidsliv enn noen gang tidligere gjennom stadig tettere lovgivning og økonomisk styring over medlemsstatene. Også i Norge er viktige sider ved arbeidslivssystemet kommet under press ved at EØS-lovgivningen har forrang foran ILO-konvensjoner, lovgivning og tariffavtaler. Dette bidrar til å svekke faglige og sosiale rettigheter for arbeidstakere i Norge, ofte med sosial dumping og arbeids- og skattekriminalitet som resultat.

Virksomheten til utenlandske transportselskaper innad i et annet land (kabotasje) er et område som er utsatt for sosial dumping. Kabotasje er i utgangspunktet forbudt i Norge, men likevel «midlertidig» tillatt som følge av EØS-avtalens krav. Det ellers liberalistiske Storbritannia har i handelsavtalen med EU forbeholdt seg retten til å [forby eller begrense kabotasje](#) på landjorda, til sjøs og i lufta. Dette var umulig så lenge landet var medlem av unionen.

Voksende statsgjeld, tilbakevendende kriser, innstrammingspolitikk og økende økonomiske forskjeller i EU innebærer press mot velferdsordningene i medlemslandene. Også for Norge er konkurranseinnretningen av EUs indre marked en trussel mot drift og finansiering av offentlige tjenester.

EUs overnasjonale byråer skaper også nye utfordringer for det norske arbeidslivet. [Arbeidsmyndigheten ELA](#) har foreløpig ikke bindende beslutningsmyndighet, men skal fungere som meklingsinstans når to land er uenige om f.eks. hva som skal være minstelønn for arbeidskraft som krysser grensene. Erfaringsmessig får EU-byråene gradvis utvida fullmakter. ELA kan utvikle seg til et redskap for å gjennomtvinge lovbestemt minstelønn.

Tiltak:

- Samarbeide med fagbevegelsen sentralt og lokalt for å stille krav overfor partiene om omstridte direktiver, reversering av vedtatte direktiv som Acer-vedtaket og fjerde

jernbanepakke, krav om avvikling av bemanningsbransjen og innføre en sterkere begrensning av kabotasje som det er mulig å håndheve effektivt.

- Arrangere faglige konferanser og eget seminar i tilknytning til Trondheimskonferansen.
- Videreutvikle kontakt og samarbeid med fagbevegelse, fagforbund, fagforeninger og LOs nettverk av lokalavdelinger.
- Nei til EUs fylkeslag oppfordres til å etablere faglige utvalg. Målet er tettere samarbeid mellom fylkeslag og fagbevegelsen.
- Framheve hvordan unge arbeidstakere, samt arbeidstakere i lavutdanningsyrker rammes hardest av den økonomiske politikken til EU og medlemsstatene, og at resultatet er et arbeidsmarked innenfor EUs indre marked som tilbyr jobber med stadig dårligere **betingelser**
- .
- Vise hvordan særlig kvinner blir utsatt for lavlønnskonkurransen og midlertidighet.
- Vise hvordan EUs indre marked og EØS-avtalen legger til rette for kommersialisering og anbudsutsetting av offentlige tjenester, med særlige konsekvenser for kvinners arbeidsplasser, lønn, pensjon og arbeidsvilkår.
- Følge med på ESAs behandling av seriøsitetsbestemmelser for kommunale anbud (som Oslo-modellen), og vise hvordan EØS gjør det vanskelig å håndheve seriøsitetskrav.
- Insistere på at regjeringa følger opp de konkrete løftene fra Hurdal om løyverregulering og sentraltilknytning i taxinæringa, på tvers av pålegg fra EØS-tilsynet ESA
- [Insistere på at regjeringa følger opp de konkrete løftene](#) om å stanse konkurranseutsetting på jernbanen og forhandle med EU om varige unntak fra regelverket i EUs fjerde jernbanepakke.
- Bidra aktivt med innspill til Regjeringas varslede Norgesmodell for et seriøst arbeidsliv
- Vise hvordan EUs minstelønnsdirektiv strider mot den nordiske modellen for lønnsdannelse og kreve at direktivet ikke skal inn i EØS-avtalen, om nødvendig ved bruk av veto retten
- Kreve veto mot innføring av forordningen om den europeiske arbeidsmyndigheten ELA
- Arbeide for at norske myndigheter bruker reservasjonsretten i EØS-avtalen i saker som har betydning for faglige rettigheter, den norske modellen og andre norske ordninger.
- Vise hvordan forslaget til meldepliktdirektiv griper inn i det kommunale demokratiet og hvordan prosedyreforordningen gir ESA rett til å bøtelegge.
- Arbeide for at det igjen tas nasjonal politisk kontroll over energipolitikken
- Synliggjøre hvordan EUs byråer påvirker norsk arbeidsliv og velferdsstaten. Få fram at EUs sosiale søyle først og fremst har til hensikt å gjøre arbeidskrafta mer mobil og mer produktiv i den hensikt å styrke de europeiske monopolenes konkurranseevne.

Naturressurser, næringspolitikk og livskraftige lokalsamfunn

Næringsmiddel- og prosessindustri foredrer naturressurser, og Nei til EU vil ha nasjonal forvaltning av naturressursene. Det er avgjørende at Norge kan utnytte naturlige konkurransefortrinn og står fritt til å føre en politikk som målrettet utvikler nasjonalt næringsliv. Ulike støttetiltak, som differensiert arbeidsgiveravgift, er viktige for å føre en selvstendig nærings- og distriktpolitikk.

EUs Kapitalmarkedsunion og forskningsmidler fra EU legger føringer for politiske beslutningstagere og fagmiljøer som ofte står i motstrid til en næringspolitikk som kommer hele landet til gode.

Nei til EU mener at en selvstendig og rettferdig landbruks- og fiskeripolitikk er en forutsetning for en aktiv distriktspolitikk. [Et sterkere tollvern](#) er veldig avgjørende for landbruket og for 40.000 arbeidsplasser i næringsmiddelindustrien samt tilknyttede næringer. Landbrukspolitikken er formelt unntatt EØS-avtalen, men påvirkes gjennom EØS-avtalens artikkel 19 om handel med landbruksvarer og protokoll 3. Landbruket påvirkes i særlig alvorlig grad av den EU-styrte energipolitikken, hvor høye strømpriser til f.eks. kjølelagre tvinger bønder til å pløye ned avlingene. Slik er EU-tilpasninga en trussel mot levende bygder og matberedskapen.

Viltlevende norske fiskeriressurser skal tilhøre fellesskapet i Norge, slik det er slått fast i Havressursloven. En selvstendig fiskeripolitikk har ført til at Norge har en mer robust forvaltning av fiskebestandene enn EUs felles fiskeripolitikk, som ikke er bærekraftig og preget av konflikter. Handel med fiskeprodukter følger reglene i EØS-avtalens protokoll 9 og ellers reglene om fri flyt, med unntak fra investerings- og etableringsfrihet i fiskeflåten.

Det betyr at å regulere trålerne som fryser ombord og leverer direkte til EU-land er vanskelig innenfor EØS-avtalen. Det samme gjelder leveringsplikten til lokale mottak og industri som var forutsetningen for at industrien fikk eie trålere. Skal målet om økt bearbeidingsgrad og levende lokalsamfunn nås, må derfor kvoter tilbakeføres kystflåten som er avhengig av å levere lokalt.

Nei til EU ser det som viktig med felles eierskap i fiskeripolitikken, for å sikre arbeid, inntekt og vedlikehold i våre kystsamfunn.

I sin jakt på sjømat i et redusert felleseuropeisk havområde etter brexit, krenker EU havretten og [utsteder ulovlige lisenser](#) for snøkrabbefangst på norsk sokkel. Unionen har kastet sine øyne på Arktis også på grunn av sjeldne mineralforekomster EU trenger til sin påstått grønne omstilling.

Nasjonal kontroll med vannkrafta gjorde Norge til et industriland. Gunstige vilkår for den kraftforedlende industrien er ikke forenlig med hensynsløs markedsrett på europeisk plan, en markedsrett som er lovfestet gjennom direktiver og forordninger. Tilslutningen til EUs tredje energimarkedspakke overfører kontrollen til et kraftmarked som reguleres av EU og «norske» forvaltningsorganer som bare svarer til ACER og ESA. [Reguleringsmyndigheten RME](#) er et slikt organ. RME kan ikke instrueres av norske myndigheter.

Strømpriskrisa er ingen naturlov, men et resultat av norske politikeres grunnlovsstridige tilslutning til EUs energiunion. Norge kan ikke lenger begrense eksport av strøm for å bevare en rimelig strømpris for industri og oppvarming av våre hjem. Organisasjoner som Norsk Industri og fagbevegelsen varsler industridød og utflytting. Også landbruk og fiskeriene rammes ekstremt hardt som følge av høye priser på strøm og drivstoff.

Krisa krever handlekraftige politikere og vilje til å ta kraftpolitikk og -utveksling ut av EØS-avtalen. Bare slik kan Norge gjenvinne politisk kontroll over krafta og kraftledningene som la fundamentet for velferdssamfunnet, bygget av generasjoner før oss.

Tiltak:

- Spre kunnskap om EUs landbruks-, fiskeri-, energi- og distriktspolitikk.
- Støtte landbrukets krav om å styrke dagens tollvern.

- Arbeide for at Norge beholder retten til selv å bestemme i spørsmål rundt import, dyrking, merking og bruk av genmodifiserte organismer (GMO).
- Videreføre og styrke samarbeidet med organisasjonene i primærnæringene, bevegelser som arbeider for mattrygghet, og miljøorganisasjoner. Jobbe for en fiskeripolitikk som ivaretar det norske folkets felles eierskap til viltlevende fisk og som særlig kommer kystsamfunnene til gode.
- Arbeide for å verne Arktis mot ressursran og selvtukt fra EU og andre stormakter.
- Kreve at EU respekterer Høyesteretts dom i snøkrabbesaken og umiddelbart stopper det ulovlige snøkrabbefisket.
- Bygge kunnskap om vilkårene for fiskerinæringen ved et alternativ til EØS.
- Synliggjøre at handelsavtalen UK-EU og UK-Norge gir tollfri eksport av bearbeidet fisk, i motsetning til EØS-avtalen.
- Dokumentere eksempler der EØS-regler og ESAs tilsyn begrenser mulighetene for industriell utvikling i Norge.
- Være en pådriver for at Regjeringa følger opp løftet i Hurdalsplattformen om å øke selvforsyningsgraden av norske jordbruksvarer, korrigert for import av fôrråvarer, til 50 prosent.
- Kreve selvbestemmelse i forhold til oppkjøp av norsk natur til kraftproduksjonsformål
- Jobbe for at Norge viderefører en differensiert arbeidsgiveravgift som regionalpolitisk virkemiddel, om nødvendig på tvers av EØS-avtalen.
- Kreve at det nasjonale selvstyret over fiskeri- og landbrukspolitikken ikke innskrenkes gjennom framtidige forhandlinger med EU.
- Vise at energipriskrisa rammer primærnæringene i distriktene ekstra hardt
- Si nei til EUs krav om hastebehandling av vindkraftkonsesjoner.
- Kreve grundig utredning av konsekvenser for fiskeriene og det maritime miljø, reindrift og natur i tett samarbeid med urfolk, lokalbefolkning og næringenes representanter.
- Stanse videre myndighetsoverføring til EU på energiområdet ved å bruke reservasjonsretten mot fjerde energimarkedspakke.

Fortsette arbeidet med faggruppe som undersøker situasjonen når det gjelder norsk digital sjølråderett, og hvordan EØS avtalen påvirker dette. Bygge nettverk til digitale fagmiljøer.

Uavhengig miljø- og klimapolitikk

Nei til EU ønsker en ambisiøs og folkelig forankret klimapolitikk som utvikler unike og lokale løsninger, og kutter utslipp hjemme. Norge har valgt å følge EUs klimapolitikk, både som del av EUs kvotesystem og klimaavtalen med EU om andre sektorer. På grunn av EØS-avtalen måtte Norge senke miljøstandardene for blant annet kjemikalier og tilsetningsstoffer i importerte næringsmidler. Der vi tidligere lå foran EU, og hadde en strengere politikk på tilsetningsstoffer, har vi nå en passiv holdning og venter på at EU skal komme med forslag. Kvotesystemet og de såkalte fleksible mekanismene tillater de rikeste landene å kjøpe seg fri fra egne klimakutt. Norges tilknytning til EUs kvotesystem virker passiviserende på norske miljø- og klimatiltak. Når Norge underlegger seg EUs klimapolitikk, bidrar ikke det til en klimanøytral omstilling her hjemme.

EU-landene uttrykker støtte til videre leting og utvinning av olje og gass på norsk sokkel i en felles erklæring om energisamarbeid med Norge. Etter først å ha tvunget Norge til å avvikle Gassforhandlingsutvalget i 2001, krever unionen nå å forhandle om nedsatt gasspris.

EU er bygd på prinsippene om fri flyt og harmonisering. EU har stor tro på stordriftseffekter, men feier under teppet at dette også øker behovet for miljø- og klimafiendtlig

langdistansetransport. Større enheter produserer kanskje litt mer lønnsomt rent økonomisk, men mer spredt produksjon gjør transportkostnadene lavere, og man kan utnytte kraften uten omfattende utbygging av strømmettet. EU-kommisjonen har lansert en Green Deal-strategi som skal bidra til å gjøre EU klimanøytral innen 2050. Etter krisen på det europeiske energimarkedet, har EU definert naturgass og atomkraft som bærekraftige investeringer. Omvendt vurderer EU om vannkraft er «bærekraftig». I dag leverer Norge ca. 25 % av EUs samlede forbruk av gass, og norske myndigheter har lovet å øke eksporten så langt det er mulig. Dette kan friste norske politikere til å åpne nye felt framfor å satse på forskning og omstilling til grønn energi, fordi de ser potensialet for et videre gassmarked i EU.

Nei til EU stiller spørsmål ved hvordan målet om klimanøytralitet skal være mulig å nå i et system der fri flyt av varer og tjenester og krav om økonomisk vekst overstyrer alt, og er svært bekymret for hva dette vil si for våre muligheter til å velge gode klimaløsninger i Norge. Ingenting er grønnere og mer ressursparende enn kortreist mat og kortreist strøm.

Nei til EU mener også det er fare for at [EUs Green Deal](#) fører til tiltak som skaper økte utslipp eller miljøbelastninger andre steder i verden enn i EU. EU legger opp til et grønt skifte som krever en økt tilgang på mineraler og metaller. EU legger allerede beslag på store ressurser og mineraler i Afrika, Asia og Latin-Amerika, forsøker også å få innpass Arktis. Klima- og miljøproblemene er globale, og verden er større enn EU.

EUs energiunion skal gjøre energi til den femte frihet i det indre marked. Fri flyt av strøm kan hindre klimasmart produksjon i Norge, blant annet ved at høyere strømpris kan føre til at verdens mest klimavennlige kraftkrevende industri blir flyttet ut av Norge. Omfattende kraftutveksling over store avstander innebærer også et betydelig nett-tap hvor 5-10 prosent av effekten forsvinner underveis. Det er også en trussel mot verdifull natur gjennom å legge til rette for mer utbygging av vindkraft på land og effektkjøring i vassdragene. På grunn av de høye strøm-prisen har det kommet krav om mer kraftutbygging, også i vernede vassdrag. Vindkraft må underlegges strenge konsesjonsvilkår, samt skattlegges på linje med vannkraft.

Elektrifisering av sokkelen fra land vil øke strømprisen og være ødeleggende for både vanlige forbrukere og bedrifter. Økte strømpriser vil gi grunnlag for nye konsesjoner for vindkraft på land. For å styrke denne motkraften må Nei til EU **fortsette samarbeidet** med Industriaksjonen og Motvind Norge.

Norge har et større handlingsrom for å være en pådriver i klimaforhandlinger og internasjonal miljøpolitikk ved å stå utenfor EU.

Nei til EU er kritisk til at produksjon av kryptovaluta sidestilles med forbruk i husstander, landbruket og industrien. Norske myndigheter ble hindret av ESA i å ta høyere el-avgift for produksjon av kryptovaluta, fordi dette brøt med den frie etableringsretten.

Tiltak:

- Arbeide for at Norge fører en selvstendig miljø- og klimapolitikk som er mer ambisiøs enn EU sin, og som ikke lar seg begrense av EU/EØS-regler.
- Arbeide for en solidarisk teknologiutvikling med et større fokus på gjenbruk av mineraler
- Advare mot uforsvarlig utvinning av mineraler, særlig i utviklingsland.
- Stanse EØS-pålagt subsidiering av energisløsende kryptofabriker.
- Arbeide for at Norge ikke binder seg til EU på en måte som vanskeliggjør gode løsninger for innenlands klimakutt.

- Jobbe for at Norge bruker veto retten eller krever unntak fra EU-regler som bremser for en mer ambisiøs norsk miljøpolitikk.
- Arbeide for at Norge hever miljøstandarder for kjemikalier og tilsetningsstoffer i næringsmidler.
- Kreve en mer restriktiv grensekontroll for farlig biologisk materiale og levende dyr.
- Påvise miljøkonsekvensene ved norsk tilknytning til EUs energiunion.
- Nei til EU skal fremme en miljø- og klimapolitikk som tar innover seg at omtrent 10 % av den norske befolkningen befinner seg under fattigdomsgrensen. Klimakuttene må være sosiale.
- Skolere egen organisasjon om EUs klimapolitikk, «Green Deal», «RePowerEU» og hvilke konsekvenser den har for Norge.
- Søke samarbeid med miljø-, natur- og friluftsansjoner.

En solidarisk verden

Nei til EU ønsker samhold og samhörighet mellom folk på tvers av land og verdensdeler. Både internasjonalt samarbeid mellom selvstendige stater og mellomfolkelig samarbeid er en forutsetning for en solidarisk verden. Verden er et større fellesskap enn det EU kan tilby.

Å stå utenfor EU er en forutsetning for at Norge kan føre en selvstendig, solidarisk handels- og utenrikspolitikk og tale med en uavhengig stemme i internasjonale fora. EUs handelspolitikk overfor fattige land er preget av at EU tar del i et ressurskappløp for å gjøre seg ledende i verdensøkonomien. Land i sør gis ikke mulighet til demokratisk forankret utvikling med sikte på å bygge egen industri og egne institusjoner.

Gjennom Schengen-samarbeidet knyttes Norge til EUs usolidariske flyktning- og asylpolitikk. Schengen legger ansvaret for flyktningene på land som Italia og Hellas, noe som fører til utilstrekkelig hjelp til mennesker i nød. EU-byrået FRONTEX snur båter i Middelhavet, bruker støykanoner og gummikuler, og bidrar til at mennesker på flukt drukner.

Kvinner og barn rammes hardest av alle i konflikter, og flyktningkrisa er ingen unntak. Kvinner og barn på flukt er ekstremt sårbare for vold og seksuelle overgrep, både på reisen til Europa og i flyktningleirene i Europa. De er også sårbare for trafficking.

Det er ikke i tråd med norske interesser og internasjonal solidaritet når regjeringen knytter Norge tettest mulig til EUs felles sikkerhets- og forsvarspolitikk.

Tiltak:

- Videreføre samarbeidet med organisasjoner som jobber for klima, miljø, kvinnesak og internasjonal solidaritet.
- Følge EUs frihandelsavtaler, internasjonale investeringsavtaler og ressursavtaler med tredjeland, og synliggjøre EUs manglende solidaritet med verdens fattige og urfolk.
- Synliggjøre mangelen på bærekraft i EUs handelsavtaler med land i det globale sør.
- Kreve at Norge trekker sitt bidrag til EUs innsatsstyrker.
- Jobbe for at Norge går ut av Schengen-samarbeidet og grensestyrken, og føre diskusjonen om alternative former for grensesamarbeid og ansvar overfor flyktninger i Europa.
- Jobbe for at Norge skal bruke handlingsrommet i EØS-avtalen til å føre en mer solidarisk asylpolitikk.
- Sette fokus på hvordan særlig kvinner og barn blir påvirket av EUs usolidariske politikk.
- Jobbe aktivt for en solidarisk forankret EU-debatt og kritikk, både i Norge og blant våre internasjonale samarbeidsorganisasjoner.
- Jobbe for å komme på i media med både redaksjonelle saker og leserinnlegg om internasjonal solidaritet.

Folkebevegelsen og organisasjonen Nei til EU

En sterk organisasjon med tydelig ledelse

Nei til EU skal være en premissleverandør, kunnskapsbank og troverdig kilde i EU-debatten. For å få til det er vi avhengige av en sterk og levende organisasjon, med et høyt kunnskapsnivå.

En sterk organisasjon som favner bredden i nei-alliansen, er en av Nei til EUs største styrker i kampen mot EU og EØS. Politisk gjennomslag vil avhenge av fortsatt organisasjonsbygging både sentralt og i fylkene.

Det er overordnet viktig å skape trygge og motiverende arenaer hvor alle kan engasjere seg. Medlemmene er vår viktigste ressurs. Vårt mål er at flere skal melde seg inn i Nei til EU, og at våre medlemmer skal være de best skolerte på EU-saker. Derfor vil medlemsverving og skolering være et kontinuerlig og nødvendig arbeid. Samarbeidet med Ungdom mot EU er viktig for å sikre rekruttering og en videreføring av EU-motstanden.

Det er først og fremst kunnskap om og arbeid med de politiske sakene i EU- og EØS-sammenheng som utløser engasjement og skaper grunnlag for godt samarbeid i Nei til EU og nei-alliansen. Alle ledd i organisasjonen bør velge politiske saker som prioriteres innen skolering og utadrettet virksomhet.

God og tydelig ledelse er viktig for at Nei til EU skal nå sine mål. Alle med tillitsverv tar både et politisk og organisatorisk ledelsesansvar og skal bidra til å skape en trygg og inkluderende organisasjon.

For å bli en mer slagkraftig organisasjon søkes brede allianser over partigrensene med **med alle demokratiske og antirasistiske krefter** som ønsker å bevare folkestyret, demokratiet og vår rett til å bestemme vår egen utvikling. I dagens samfunn betyr det også å ta de nødvendige grep for å bli synlige i media og samfunnsdebatten.

Tiltak:

- Styret skal tidlig i landsmøteperioden utarbeide og gjennomføre tiltak som er viktige for å holde den politiske og organisatoriske aktiviteten i gang i fylkeslag, lokallag og utvalg.
- Styret skal vurdere om det er aktiviteter og arbeidsformer som kan styrkes og økes i omfang: Satsing på skolering og studiesirkler i mindre grupper, både fysisk og digitalt, samt planmessig medlemsverving over tid er to eksempler på slike tiltak.
- Tilby kurs i møteledelse, både for fysiske og digitale møter.
- Prioritere rekruttering av nye medlemmer gjennom satsing på nasjonale verveuker, samt gjennomføre gjenvervingsarbeid minimum to ganger årlig.
- Styrke det politiske og organisatoriske samarbeidet med Ungdom mot EU.
- Fortsatt tilby skolering til fylkeslagenes valgkomiteer for å sikre gode, inkluderende og ryddige valgprosesser.
- Sørge for at retningslinjer for trygg organisasjon gjøres kjent og legges til grunn for all aktivitet i Nei til EU.
- Utvikle administrative verktøy og metoder som gjør det enklere å drive tillitsvalgtarbeid.
- Utarbeide plan for arbeids- og oppgavefordeling blant styrets medlemmer, og sikre at styret er en synlig og aktiv aktør i hele organisasjonen.

- Verve flere kvinner til organisasjonen, blant annet ved å arrangere en kvinnepolitisk konferanse og ha kvinnekontakter i hvert fylkeslag.

Kontinuerlig læring og kompetanseheving

Et høyt prioritert arbeidsområde i Nei til EU er å spre kunnskap, informasjon og fakta om aktuelle og viktige saker. Aktuelle tema må forstås ut fra et historisk, et nåtidig og et framtidsrettet perspektiv. Gjennom kontinuierlig læring skal organisasjonens tillitsvalgte og medlemmer arbeide sammen for å nå fastlagte mål. Skolering skal finne sted på konferanser, møter, studieringer, selvstudium, egne webinarer, podkaster og nettbaserte videokonferanser m.m.

Tiltak:

- Styret skal identifisere og prioritere områder for skolering med utgangspunkt i gjeldende arbeidsplan.
- Styret skal i samarbeid med ansatte sørge for at det holdes formøter før rådsmøter og før landsmøtet.
- Styret skal utarbeide et grunnskoleringsopplegg om EU og EØS som aktivt tilbys nye medlemmer, ungdom og lokal- og fylkeslag i organisasjonen.
- Styret skal utarbeide et skoleringsopplegg, både digitalt og analogt, for organisasjonsarbeid i Nei til EU som skal tilbys lokal- og fylkeslag.
- Det skal etableres digitale skoleringsopplegg for bruk både sentralt og lokalt.
- Fylkeslagene skal i løpet av året arrangere politisk og organisatorisk skolering for sine tillitsvalgte og medlemmer.
- Utnytte medlemskapet vårt i [Studieforbundet Natur og miljø](#) til å utvikle kursopplegg og søke voksenopplæringsmidler.
- Fylkesstyrene oppnevner studieansvarlig samt en ansvarlig for fylkeslagets eksterne mediekanaler.
- Nei til EU skal være til stede på arenaer der mye folk møtes for å drive opplysnings- og skoleringsarbeid, også for ikke-medlemmer. Styret og fylkesstyrene kartlegger hvilke arenaer som skal besøkes.
- Arbeide for inkludering av kjønnskeive og etniske, kulturelle og religiøse minoriteter blant annet gjennom skolering og samarbeid med UmEU.
- Nei til EU skal bistå ved besøk på videregående skoler, etter avtale med Ungdom mot EU.
- Det er generelt lavt kunnskapsnivå blant folk om EU og EØS. Styret må anstrenge seg for å finne nye måter å nå ut til folk utenfor organisasjonens tradisjonelle sfære. Dette også for å få en større medlemsmasse og mer innflytelse.
- Beholde gammel logo.